เมื่อหนังสือแบ่งทรัพย์สินมีข้อความระบุให้บ้านตกเป็นของจำเลย โดยไม่ได้กล่าวถึงที่ดิน (น.ส.๓ ก.) ซึ่งเป็นสินสมรสและเป็นที่ตั้งของบ้าน โจทก์จะขอให้นำที่ดิน (น.ส.๓ ก.) ดังกล่าวมาแบ่งให้แก่โจทก์ได้หรือไม่

ตามหนังสือแบ่งทรัพย์สินมีข้อความว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๐๖๕๓ และบ้านเลขที่ ๓๓๕ ให้ตกเป็นของโจทก์ ส่วนบ้านเลขที่ ๔๒๖/๒ ตกเป็นของจำเลย โดยไม่ได้กล่าวถึงที่ดินเนื้อที่ ๑ งาน ตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.) เลขที่ ๒๒๒๖ ซึ่งเป็นสินสมรสและเป็นที่ตั้งของบ้านเลขที่ ๔๒๖/๒ ด้วย แต่เมื่อโจทก์และจำเลยมีบ้าน ๒ หลัง เป็นสินสมรสเป็นที่อยู่อาศัย และจำเลยเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรหลังจากจดทะเบียนหย่า ประกอบกับข้อความท้ายหนังสือแบ่งทรัพย์สินระบุว่าทั้งสองฝ่ายจะไม่มีการเรียกร้องสิทธิใด ๆ หลังจากนี้ ไม่ว่าจะกรณีใด เชื่อได้ว่าโจทก์และจำเลยทำหนังสือแบ่งทรัพย์สินโดยมีเจตนาเพื่อแบ่งทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ร่วมกันหรือสินสมรสให้แล้วเสร็จไปทั้งหมด โดยให้โจทก์และจำเลยต่างเป็นเจ้าของบ้านคนละหลังรวมถึงการเป็นเจ้าของที่ดินซึ่งเป็นที่ตั้งของบ้านเพื่อเป็นที่อยู่อาศัยอย่างสมบูรณ์มั่นคงต่อไปในอนาคตด้วย ทั้งที่ดินเนื้อที่ ๑ งาน ตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.) เลขที่ ๒๒๒๖ มีชื่อ จ. เป็นเจ้าของโดยยังไม่ได้แบ่งแยกเอกสารสิทธิ ทำให้มีเหตุผลน่าเชื่อว่าโจทก์และจำเลยไม่อาจระบุถึงรายละเอียดของที่ดินเนื้อที่ ๑ งาน ซึ่งเป็นที่ตั้งของบ้านเลขที่ ๔๒๖/๒ ในหนังสือแบ่งทรัพย์สินได้ ซึ่งตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๗๑ บัญญัติว่า ในการตีความการแสดงเจตนานั้น ให้เพ่งเล็งถึงเจตนาอันแท้จริงยิ่งกว่าถ้อยคำสำนวนหรือตัวอักษร จึงไม่น่าเชื่อว่า ในการทำหนังสือแบ่งทรัพย์สิน โจทก์และจำเลยจะมีเจตนาให้คงเหลือที่ดินเนื้อที่ ๑ งาน ตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.) เลขที่ ๒๒๒๖ ไว้โดยมิได้ตกลงแบ่งกันให้แล้วเสร็จไปในคราวเดียว โดยไม่มีเหตุผล เชื่อว่าโจทก์และจำเลยตกลงยกบ้านเลขที่ ๔๒๖/๒ รวมถึงที่ดินเนื้อที่ ๑ งาน ซึ่งเป็นที่ตั้งของบ้านให้แก่จำเลยตามหนังสือแบ่งทรัพย์สินแล้ว (คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๒/๒๕๖๖)

แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา

แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๖๖